

αὐτῆς μητρὸς, καθὼς ἔπραξεν ὁ Κίμων λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑλπινίχην. Ἄλλ' ὅμως μετ' ἀπεχθείας ἐθεωρεῖτο γυνικῶς ὁ τοιοῦτος συγγενικός γάμος.

Ἐν Ἀθήναις ὅταν πατήρ τις ἀπέθνησκει ἀδιάθετος καὶ χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἄρρενα τέκνα, ἡ κληρονόμος αὐτοῦ δὲν εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον μετ' ἀνδρὸς οἰουδήποτε, διότι ὁ νόμος ὑπεχρέου αὐτὴν νὰ συνέλθῃ εἰς γάμον μετὰ τοῦ πλησιεστέρου αὐτῆς συγγενοῦς, ὄντος ἀγάμου. Ἐάν δὲ ἦτο πτωχὴ ὁ συγγενὴς ἐκεῖνος εἶχε τὴν ἄδειαν ἢ νὰ νυμφευθῇ αὐτὴν ἢ νὰ προικήσῃ ἀναλόγως τῆς καταστάσεως αὐτοῦ. Ἐάν δὲ εἶχε θυγατέρας, αὐταὶ ἦσαν ἐπίσης προωρισμένα διὰ τοὺς ἐξαδέλφους αὐτῶν, τοῦ πλησιεστέρου τούτων ἔχοντος τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῆς πρώτης ἐξ αὐτῶν. Πραγματικῶς ἦτε κληρονόμος καὶ ἡ κληρονομία φαίνονται ὅτι ἀνήκον εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, ἂν καὶ κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους ὁ πατήρ δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ χωρὶς τῆς συγκαταθέσεώς της. Πλὴν τοῦτο δὲν συνέβαινε κατὰ τὴν νεωτέραν τῶν Ἀθηναίων νομοθεσίαν, ἣτις παρείχεν ἀπόλυτον ἐξουσίαν εἰς τὸν πατέρα νὰ διαθέσῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ὅπως αὐτὸς ἐβούλετο. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ χῆραι ὑπεβάλλοντο εἰς δεῦτερον γάμον κατὰ τὴν θέλησιν τῶν προτέρων αὐτῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἐθεωροῦντο ὡς νόμιμοι αὐτῶν φύλακες καὶ κηδεμόνες.

Ἡ αὐτὴ συνήθεια ἴσχυε καὶ ἐν Σπάρτῃ. Ἐκεῖ δὲ προσέτι, ἐάν πατήρ τις οὐδὲν προσδιώριζε διὰ τὴν τύχην τῆς θυγατρὸς του, ὁ βασιλεὺς τότε ἐλάμβανε πρόνοιαν καὶ ἐξέλεγε δι' αὐτὴν ἄνδρα ἐκ τῆς οἰκογενείας της. Ἐν τῇ Ἰουδαϊκῇ νομοθεσίᾳ ἐπίσης ἀπαντᾶται μεγάλη τις ὁμοιότης πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις ἰσχύοντας νόμους ὡς πρὸς τοὺς κληρονόμους.

Ἡμέραι τινὲς καὶ ὥραι τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐθεωροῦντο ὡς μᾶλλον εὐνοϊκαὶ πρὸς τέλεσιν τοῦ γάμου. Ὁ Ἀριστοτέλης προβάλλει τὸν χειμῶνα ὡς μίαν τῶν ὥρων τούτων. Ὅθεν καὶ ἐν Ἀθήναις ὁ μὴν Γαμηλιῶν, ὅστις ἀντιστοιχεῖ ἐν μέρει πρὸς τὸν ἡμέτερον Ἰανουάριον, ὠνομάσθη οὕτως ἕνεκεν τῶν πολλῶν γάμων, οἵτινες ἐτελοῦντο κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ. Ὁ Ἡσίοδος συνιστᾷ νὰ γίνωνται οἱ γάμοι τὴν τετάρτην ἡμέραν τοῦ μηνός, ὁ δὲ Εὐριπίδης ὁμιλεῖ περὶ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἡ σελήνη εἶναι πλησιφαῆς, ὡς περὶ χρόνου εὐνοϊκωτάτου εἰς γαμηλίους τελετάς. Πλὴν κατὰ τὸν Πρόκλον οἱ Ἀθηναῖοι προέκρινον τὸν χρόνον τῆς νέας σε-

λήνης. Πολὺ δὲ διαφέρουσιν αἱ γνώμαι τῶν συγγραφέων περὶ τῆς ἡλικίας, μεθ' ὃν οἱ ἀρχαῖοι συνήπτοντο εἰς γάμον. Ἐν γένει δὲ κατ' αὐτὸν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι οἱ μὲν ἄνδρες ἵνα νυμφευθῶσιν ἐπερίμενον τὴν πλήρωσιν τοῦ τριακοστοῦ ἢ τριακοστοῦ πέμπτου ἔτους, αἱ δὲ γυναῖκες ἐδίδοντο εἰς γάμον κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἢ καὶ βραδύτερον. (ἀκολουθεῖ)

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1864.

Ἐν ἔτος ἔπεσε νεκρὸν
Κι' ἄλλο γεννᾶται νέον
Τὸ παρελθὸν φεύγει ὠχρὸν,
Καὶ μέλλον ἤρχισε λαμπρὸν
Πλήρες ἐλπίδων νέων.

Ὁ τῆς Ἑλλάδος οὐρανὸς
Ἐξήστραψε καὶ πάλιν
Ἀνέφελος καὶ γαλανός,
Κι' ἔπαυσεν Ἄρης ὁ δεινός
Τὴν μαιφόνον πάλιν.

Ὁ Ἔρωσ ἔμωσ πονηρὸς
Τὰ φλογερά του βέλη
Ἀρχίζει πάλιν ὁ σκληρὸς
Νὰ ἐκτοξεύῃ φλογερῶς
Σ' τὰ τρυφερά μας μέλη.

Ἴδου ἀνοίγονται χαροί,
Καὶ στίλβουν μυροβόλοι
Ἵμμοι καλοὶ καὶ σργυροί,
Καὶ πόδες νέοι κι' ἐλαφροὶ
Χαρεῖσιν ἀνθοβόλοι.

Τὸ Σύνταγμά μας, τί χαρά
Κι' αὐτὸ χορεύει διῆτε!
Κι' ἂν 'ς τὰ ταμεῖά μας σκληρὰ
Ἐνέσκηψεν ἡ συμφορὰ,
Ὡ, μὴν ἀπελπισθῆτε.

Ἄν ἐγινόμεν ὑπουργὸς
Κ' ἐγὼ τὸ σύνταγμά μας
Θὰ ἐπροσκύνουν ἐναργῶς,
Κ' Ἐλλην δὲν θὰ μείνῃ ἀργός,
Κ' ἔπαυσαν τὰ δεινὰ μας.

Μισθοὺς εἰς ἅπαντας ἄδραῦς
Θὰ εἶδα ἰσχύων,
Κ' εἰς τὰς Κυρίας μας χοροὺς,
Καὶ 'ς τὸ ταμεῖον μας σωροὺς
Θὰ ἔχυνα χρυσίον.

Κ' εἰς τὸν Ἴσθμὸν τὴν ἀργυρεῖν
Νὰ βῆθ' ὁ θαλάσσιός μας

Θά ἔκαμνα, καί 'ς τὴν ξηρὰν,
 Ὡ, θά ἰδῆτε μὲ χαρὰν
 Νὰ πλέουν τ' ἄρμενά μας.

Κί' ἄλλο θά ἔκαμνα καλόν.
 Τὴν λίμνην Κωπαίδα
 Ὅπου δὲν δίδει ὄβολόν,
 Ν' ἀποξηράνω μὲ δαυλόν
 Ἐχω χρηστὴν ἐλπίδα·

Ἐγγέλεις τότε λιπαροὶ
 Ἀθροῖσι θ' ἀγρευθῶσι,
 Καί 'ς τὸ λεπτόν ἐν ἀκαρεῖ
 Οἱ δανεισταί μας οἱ σκληροὶ
 Ὅλοι θά πληρωθῶσι.

Καί τῶν Κορρῶν τὰ ὄχυρά
 Τὰ κρημισμένα κάστρα
 Ἐγὼ ἐπίσης φοβερά
 Θ' ἀνέκτιζα μία γυρὰ,
 Καί θάφερνα ὡς τ' ἄστρα!

Καί ὅταν πόλεμος βερὺς
 Τὴν γῆν κλονίσῃ θλίην
 Στρατιωτῶν ἐγὼ χωρὶς,
 Ὡ; ὁ ἱέραξ ἔλαφρὺς,
 Σᾶ; ἔφερνα 'ς τὴν Πόλιν!

Διανομὲς πλὴν ἀφανῆς
 Τῆς Χρυσάλλιδος εἶμαι,
 Καί τὰς ὀρμὰς τὰς εὐγενεῖς
 Πνίγει ἡ Τύχη τυραννίς,
 Καί λύχνος σβεστός κεῖμαι.

Δέομαι ὁμοῦς 'ς τοὺς θεοὺς
 Τῶν ὑπουργῶν μας γνῶσιν
 Κί' ὑπομονὴν εἰς τοὺς λαοὺς,
 Κί' ἀνδρίαν ὡς εἰς λαγῶδες
 Νὰ δίδουν ἄλλην τόσην.

Εἰς δὲ τὰς νέας καλλονὴν,
 Κί' εἰς τοὺς πληρεξουσίους
 Εὐχομαι Στέντορος φωνήν,
 Καί τοῦ Ἰῶβ ὑπομονὴν
 Ἐς τοὺς γέροντας νυμφίους.

Καί 'ς τὴν Ἑλλάδα τὴν καλὴν,
 Ἄν μοι τὸ συγχωρήσουν,
 Νὰ μὴ ζητῆ παρὰ πολλὴν
 Ἐλευθερίαν, μὴ τρελλήν.
 Ἐς τὴν Αἴγινα τὴν κλείσουν.

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

ΤΗΣ 20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ.

ΕΙΣ χορὸς εἰς τὰ ἀνάκτορα εἶναι μέγα συμβάν
 διὰ τοὺς διψῶντας ἐλευθεριῶν καὶ συγχρόνως θεα-

μάτων Ἀθηναίους. Αἱ γυναῖκες τῶν ἀνωτέρων
 ὑπαλλήλων, ὅλοι οἱ ἔχοντες ἐλπίδας νὰ τοῖς
 σταλῆ ἐν προσκλητήριον, ἔχουσιν αὐτὸν ὡς κυ-
 ρίαν ἐνασχόλησιν δεκαπέντε ἡδὴ ἡμέρας πρὸ τῆς
 ὀρισμένης. Ἡ ἐκλογὴ τῆς ἐνδυμασίας ἔχει μεγί-
 στην σπουδαιότητα εἶναι διὰ τὴν γυναῖκα τοῦ
 κόσμου, ὅ,τι εἶναι διὰ τὸν ποιητὴν ἢ τὸν καλ-
 λιτέχνην ἐν ποίημα, μία εἰκὼν, μία σύνθεσις μου-
 σική! Ἐν πρώτοις βεβάζει εἰς τὸ σύνολον τῆς ἐ-
 φημέρου αὐτῆς πλάσεως, ἔπειτα συνδυάζει ὅλας
 τὰς λεπτομερεῖας μετ' ἐπιστήμης ὑπερβαίνουσας
 τοὺς συνδυασμοὺς τῶν στίχων, τῶν χρωμάτων ἢ
 τῶν φθόγγων τῆς μουσικῆς. Ἀλλὰ καὶ ποῖα ἀρ-
 μονικὰ ἀποτελέσματα! Πῶς αἱ πτυχαὶ τοῦ ἐ-
 κλεκτοῦ αὐτῆς ὑφάσματος καταπίπτουσι χαριέν-
 τως ἐπὶ τῆς ἐσθῆτός της! Πῶς τὸ χρῶμα ἀρμό-
 ζει θαυμασίως εἰς τὴν λάμπιν ἢ τὴν διαφανῆ
 λευκότητα τῆς χροιάς αὐτῆς! Πόσον ἀβρῶς θω-
 πεύουσι τὰ τρίχαπτα τοὺς στρογγύλους ὤμους
 καὶ τὸ λευκὸν στήθος της! Πῶς παίζουσι ὡς
 σκιά διαφανῆς ἐπὶ τῶν τορνευτῶν βραχιόνων της!
 Καὶ ἡ διακόσμησις τῆς κόμης! ἐκεῖ, οὕτως εἰπεῖν,
 θριαμβεύει ἡ ἐφευρετικὴ τῶν γυναικῶν μεγαλο-
 φυΐα ἢ μία ἐννοεῖ ὅτι οἱ πολῦτιμοὶ λίθοι διπλα-
 σιάζουσι τὴν λάμπιν τῶν μεγάλων μελανῶν ὀφ-
 θαλμῶν της ἢ ἄλλη, καλλονὴ ξανθὴ καὶ αἰθε-
 ρία, μαντεύει ὅτι ἄνθινον στέμμα τῇ ἀρμόζει
 κάλλιον ἢ τρίτη ἠξεῦρει ὅτι θά ἔχη τὰς μεγα-
 λοπρεπεῖς κινήσεις τοῦ κύκνου ὑπὸ τὰς μαρμα-
 ρυγὰς τῶν μαργαριτῶν καὶ τῶν πτερῶν διὰ τῶν
 ὀποιῶν κοσμεῖ τὸν χιόνιον της τράχηλον ὄλαι,
 τέλος, ἐκλέγουσι μετ' ἀλανθᾶστου ὀφθαλμοῦ καὶ
 ἐπιμόνου θελήσεως τὴν στολὴν ἐκείνην ὑπὸ τὴν
 ὀποιᾶν ἢ καλλονὴ των διαλάμπει μᾶλλον.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς συνήθους αὐτῆς ἐπισημότητος
 ὁ χορὸς ὅστις πρὸ τινων ἡμερῶν συνήθροισε τὸ
 ἄνθος τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας εἰς τὰ ἀνάκτορα,
 εἶχε τι ἐξαιρετικόν. Ἀπὸ 14 ἡδὴ μηνῶν ἢ μεγα-
 λοπρεπῆς αἴθουσα τοῦ χοροῦ διέμενον ἔρημος καὶ
 βωβή. τὴν κλίμακα ἐφ' ἧς ἄλλοτε ἐπέτων μᾶλλον
 ἢ ἐπάτουσαν αἱ ἀερόποδες χορεύτρια ἐπλήρουσαν νυχ-
 θημερὸν τραχεῖς στρατιῶται καὶ τῶν θυρίδων τὰ
 κρύσταλα ἠρήμουν αἱ βέβηλοι σφαῖραι τοῦ Ἰου-
 νίου. Μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ νεαροῦ Βασιλέως ἢ
 νάρκωσις αὕτη τοῦ τεμένου τῆς Τερψιχόρης ἐξη-
 κολούθησε πρὸς καιρὸν. — Εἶναι πλήρης δραστη-
 ριότητος καὶ νοημοσύνης ὁ Βασιλεὺς ἐργάζεται
 ἀνεκδότως περὶ τῶν ὑποθέσεων του ἔλεγον οἱ ὑ-
 ποουργοὶ του. — Εἶν' ἐπιδέξιος καύτης, ἔλεγον οἱ